

Els Beatles, pura vida

Toni Vall

Fotograma de la pel·lícula *iQué noche la de aquel día!*, dirigida l'any 1964 per Richard Lester i protagonitzada pels Beatles.

Walter Shenson Films

Vagó de l'AVE, primera hora del matí. Llegeixo, miro Twitter, responc missatges, m'endormisco. De reüll miro de tant en tant la pantalla que tinc a sobre meu. Hi projecten *Yesterday*. Sí, és aquella pel·lícula en què un jove compositor, somiador i enamoradís, estima els Beatles per sobre de totes les coses. Després d'una apagada mundial no triga a descobrir que ningú al món sap qui són els Beatles. És com si no haguessin existit. Només ell, que té totes les seves lletres al cap, n'és conscient. Què fa? Doncs comença a cantar *Hey Jude*, *Let it be*, *Strawberry fields*, *Help!*, *Love me do...* i aviat es converteix en una estrella mundial de la música. És un film hàbil, imaginatiu, una molt bona idea. El resultat és digne, abonat a certa convencionalitat però al final prou satisfactori. Refrescar-ne alguns fragments, sense so i entretallats, em fa tornar als Beatles.

Als Beatles sempre s'hi torna, tant se val que no t'ho proposis, que t'hi resisteixis, que et faci ràbia reconèixer com són de genials. Tant se val que opinis que hi ha més grups a la història de la música. Conec unes quantes persones per les quals la beatlemanía és una forma de vida. Pensen en ells cada dia sense excepció. Ho col·leccionen tot sobre ells. La seva vida seria diferent sense ells. També he escoltat opinions del tipus "Doncs a mi els Beatles no m'agraden". Quina opinió tan buida i gratuïta. Això seria com si jo digués que no m'agrada l'art dòric, o la ceràmica minoica o la pintura impressionista o la rupestre. O com si digués que no m'agrada Picasso, o Kubrick o el cinema expressionista alemany. Hi ha al món, a la història de l'art, a la cultura universal coses que ja es veu que no entren dins del catàleg del "m'agrada" o "no m'agrada". Coses que existeixen, que són, que no serveix de res que decideixis que t'agraden o no t'agraden.

Em marxa el cap fins al cinema dels Beatles. El Jaume Figueras sempre explica com va ser d'important per a ell la descoberta de *iQué noche la de aquel día!*, l'esclat d'alegria, diversió, espontaneïtat, joventut, ritme endimoniat, carreres pel carrer, la bogeria dels fans que volen caçar John, Paul, George i Ringo i endur-se'ls a casa. La vaig veure al vell Alexis de la Rambla de Catalunya en una reposició de ja fa uns quants anys. Veig sentir el mateix. Pura vida. ●

